

بررسی نقش تورهای مجازی بر توسعه گردشگری طبیعی و ژئوتوریسم مطالعه موردی (شهرستان چابهار)

راحله فرهنگ*

^۱ دانشجوی دکتری زمین شناسی، دانشگاه، آزاد اسلامی واحد شیراز raheleh.farhang@yahoo.com

۰۹۱۵۹۶۸۱۴۲۸

چکیده

زمین گردشگری یکی از جدیدترین انواع گردشگری است که زیر شاخه بوم گردشگری (اکوتوریسم) بوده، از جمله عوامل اصلی توسعه پایدار در سطوح اقتصادی و اجتماعی و فرهنگی و زیست محیطی می باشد. گردشگری الکترونیکی، خاصه استفاده از تورهای مجازی نقطه عطفی بین گردشگری و فناوری اطلاعات است که هر دو پدیده از عمده ترین فعالیتهای درآمدزا و مولد فرصتهای شغلی در جهان است. تور مجازی بخشی از گردشگری مجازی است که هدف از ارائه آن از بین بردن محدودیت های زمانی و مکانی است. با استفاده از تور مجازی می توان با نقاط دیدنی مختلف دنیا اعم از مکانهای تاریخی و فرهنگی و یا مناطق طبیعی دیدن کرد و برای سفر به آن مناطق برنامه ریزی نمود. استان سیستان و بلوچستان خاصه شهرستان چابهار، با بهره گیری از اقلیم طبیعی و منحصر بفرد بعنوان یکی از شهرهای با پتانسیل ژئوتوریستی، جهت گردشگران و علاقه مندان و پژوهشگران این حوزه می باشد که کمتر مورد توجه قرار گرفته است. معرفی کامل و جامع جاذبه های این شهرستان و همچنین برنامه ریزی مناسب جهت توسعه زیرساخت های منطقه جهت تامین نیاز های گردشگران، نیازمند تهیه برنامه ای استراتژیک و نظام مند است که یکی از راههای این برنامه ریزی استفاده از تورهای مجازی برای شناساندن این شهرستان بعنوان یکی از شهرهای با پتانسیل بالای گردشگری و بخصوص ژئوتوریسم می باشد. تحلیل های حاصل از مدل SWOT نشان می دهد که این شهر علیرغم برخورداری از ظرفیت تبدیل شدن به یک منطقه نمونه گردشگری، بدلیل تعدد تصمیم گیرندگان و مسایل مدیریتی، کمبود زیرساختها و ضعف تبلیغات و گاه تبلیغات سوء نتوانسته است در صنعت گردشگری خصوصاً زمین گردشگری یا ژئوتوریسم موفق عمل کند. با این حال استفاده از صنعت ژئوتوریسم با شناساندن جاذبه های گردشگری و زمین گردشگری جهت اشتغال زایی، درآمدزایی و سرمایه گذاری زیر بنایی در این امر، از مهمترین رهیافتهای به منظور توسعه پایدار در این ناحیه تلقی می گردد.

واژه های کلیدی: گردشگری، ژئوتوریسم، توریسم الکترونیک، برنامه ریزی استراتژیک، توسعه، مدل SWOT، تور مجازی، چابهار